

Nam je še mar za slovensko kulturo?

Kaj smo v letih po osamosvojitvi Slovenije naredili narobe, da se je kultura pri nas tako sprevrgla? Da skoraj ne prepoznamo več njenih pravih vsebin, poslanstva, vrednosti ... Da nam jo vsiljujejo kot žetone za politično trgovanje? Da razstavo »umetniških« fotografij s cvetjem in travami v vagini v Cukrarni ali Fotopubove performanse golih teles z ribanjem korenja na ribežnih v mednožju ali s solato v analni odprtini država tolerira in predvsem financira bolj zajetno kot kulturna društva, ustanove, ki skrbno in z največjo mero občutljivosti in spoštovanja oživljajo, ohranjajo in predstavljajo slovensko kulturo, jezik in dediščino?

Zakaj država zavodu za kulturno in producersko dejavnost Maska, ki je v svojem knjižnem programu doslej (deluje od leta 1993) izdal 30 knjig (zadnjo z naslovom »Testo džanki: Seks, droge in biopolitika v farmakopornografski dobi«), zgolj od Javne agencije za knjigo kako leto prejme

*Lea Kalc
Furlanič*

tudi dobrih štirideset tisoč evrov, ugledna ustanova Slovenska matica pa petkrat manj za 500 literarnih, zgodovinskih, znanstvenih knjig? Mar ni logično, da bi Matica kot druga najstarejša slovenska založba, obstaja že 162 let in je ena od srčik slovenske kulture, prejela dostojno državno podporo? So njene knjižne izdaje nebodigatreba? Imata naša država in njen narod raje kulturo, ki se sprevača v površno, instrumentalno in kratkoročno dejavnost s prehitrim uklanjanjem trgu, ideologiji in trenutnim trendom?

»Res je, da se je razumevanje kulture in umetnosti globalno spremenilo. Vendar je slovenska kultura še posebej na udaru, ker vemo, da naša samostojna država ni bila zasebna opcija prav vseh, ki v Sloveniji prebivamo. Ko vidim, kako se skuša balkanizirati našo družbo, se mi zdi, da se za vsem skriva veliko močnejši ideološki in hegemonistični prevzgojni interes,« opozarja filozofinja, komparativistka in kritičarka doc. dr. Ignacija Fridl Jarc. [D]